

Arrest

nr. 222 394 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. SEGERS
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 april 2006 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 18 maart 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging in als echtgenoot van mevrouw A.R.O.V., van Portugese nationaliteit.

1.4. Op 31 augustus 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 31 mei 2013 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F+ kaart geldig tot 27 mei 2018.

1.5. Op 26 juli 2013 wordt de verzoekende partij aangehouden in Italië, waarna zij tot 15 februari 2016 in de gevangenis verblijft.

1.6. Op 17 juni 2014 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

1.7. Op 19 mei 2016 vraagt de verzoekende partij bij de gemeente Koekelberg een herinschrijving.

1.8. Op 16 januari 2017 richt de raadsheer van de verzoekende partij een schrijven aan de verwerende partij met de vraag tot herinschrijving overeenkomstig artikel 19, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

1.9. Op 6 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de herinschrijving alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen wordt een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Op 9 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de beslissingen vermeld in punt 1.9. worden ingetrokken.

1.11. Bij arrest nr. 194 942 van 14 november 2017 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.12. Op 4 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van de herinschrijving alsook een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad.

1.13. Op 24 mei 2019 wordt de verzoekende partij aangehouden tijdens een politiecontrole in Auderghem.

1.14. Op 25 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.D. (...)

voornaam: S. (...)

(...)

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS: M.N. (...) (XXX)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Auderghem op 24.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit het PV BR.55.L4.014275/2019 van de politie zone van Auderghem blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart.

Betrokkene werd gehoord op 24.05.2019 door de politiezone van Auderghem en verklaart geen familie in België te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 31/08/2009 verblijfsrecht verwierf op basis van gezinshereniging met zijn partner, de legaal in het Rijk verblijvende EU-burger mevrouw O.V.A.R. (...) (geboren op 09/03/1984 van Portugese nationaliteit). Op 20/06/2014 trok DVZ betrokkene verblijfsrecht weer in daar betrokkene niet meer samenwoonde met mevrouw O.V. (...), die teruggekeerd was naar haar land van herkomst.

Verder verklaart hij geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 24.05.2019 door de politiezone van Auderghem en verklaart geen familie in België te hebben.

Artikel 8 EVRM, dat geen verblijfsrecht inhoudt, omdat de Staat verblijf mag regelen, beschermt het familie- en gezinsleven van betrokkene. Het bestuur erkent dat betrokkene al enige tijd in België verbleef. Betrokkene toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 EVRM. Bezwaarlijk kan het gezinsleven dienvolgens, door een overheidsinterventie, worden verstoord.

Wat het gezinsleven betreft, is artikel 8 EVRM dus niet van toepassing. Geen andere buitengewone relaties, die de gebruikelijke banden overstijgen, worden aangetoond. Van betrokkene mag verwacht worden dat hij in het land van herkomst, waar zij het merendeel van haar leven verbleven heeft, zijn privéleven, mede door ervaringen in België opgedaan, kan heropnemen. Gelet op wat vooraf gaat, houdt onderhavige beslissing aldus geen wederrechtelijke inmenging in zijn privéleven in. De toepassing van de verblijfsregelgeving (migratiecontrole) primeert op zijn privaat belang in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M.N. (...) (°XXX).

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem ter kennis gegeven op 13/07/2018.

Betrokkene verklaart op 31/01/2002 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 31/08/2009 verwierf betrokkene een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn partner, de legaal in het Rijk verblijvende EUBurger mevrouw O.V., A.R. (...) (geboren op 09/03/1984 van Portugese nationaliteit). Op 20/06/2014 trok DVZ betrokkene verblijfsrecht weer in daar betrokkene niet meer samenwoonde met mevrouw O.V. (...), die teruggekeerd was naar haar land van herkomst.

Van 26/07/2013 tot 15/2/2016 verbleef betrokkene in een gevangenis te Alba, Italië.

Hierna keerde betrokkene terug naar België en op 19/05/2016 vroeg hij een herinschrijving aan te Koekelberg, wat hem door

DVZ geweigerd werd en deze beslissing werd hem tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen op 13/07/2018 ter kennis gegeven. Het op 09/08/2018 ingediende beroep tegen deze beslissing en dit bevel heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Auderghem op 24.05.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M.N. (...) °02/11/1971.

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem ter kennis gegeven op 13/07/2018.

Betrokkene verklaart op 31/01/2002 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 31/08/2009 verwierf betrokkene een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn partner, de legaal in het Rijk verblijvende EUBurger mevrouw O.V., A.R. (...) (geboren op 09/03/1984 van Portugese nationaliteit). Op 20/06/2014 trok DVZ betrokkene verblijfsrecht weer in daar betrokkene niet meer samenwoonde met mevrouw O.V. (...), die teruggekeerd was naar haar land van herkomst.

Van 26/07/2013 tot 15/2/2016 verbleef betrokkene in een gevangenis te Alba, Italië.

Hierna keerde betrokkene terug naar België en op 19/05/2016 vroeg hij een herinschrijving aan te Koekelberg, wat hem door DVZ geweigerd werd en deze beslissing werd hem tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen op 13/07/2018 ter kennis gegeven. Het op 09/08/2018 ingediende beroep tegen deze beslissing en dit bevel heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene werd gehoord op 24-05-2019 door de politiezone Auderghem en verklaart niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij hier wil blijven werken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn/haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggestuiging valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M.N. (...) (°XXX).

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem ter kennis gegeven op 13/07/2018.

Betrokkene verklaart op 31/01/2002 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 31/08/2009 verwierf betrokkene een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn partner, de legaal in het Rijk verblijvende EUBurger mevrouw O.V., A.R. (...) (geboren op 09/03/1984 van Portugese nationaliteit). Op 20/06/2014 trok DVZ betrokkene verblijfsrecht weer in daar betrokkene niet meer samenwoonde met mevrouw O.V. (...), die teruggekeerd was naar haar land van herkomst.

Van 26/07/2013 tot 15/2/2016 verbleef betrokkene in een gevangenis te Alba, Italië.

Hierna keerde betrokkene terug naar België en op 19/05/2016 vroeg hij een herinschrijving aan te Koekelberg, wat hem door DVZ geweigerd werd en deze beslissing werd hem tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen op 13/07/2018 ter kennis gegeven. Het op 09/08/2018 ingediende beroep tegen deze beslissing en dit bevel heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te

verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, M.C. (...) – Administratief deskundige, gemachtigde Voor de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie te Auderghem, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, M.D.S. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas Vanaf 25.05.2019.”

1.15. Op 31 mei 2019 vordert de verzoekende partij bij uiterst dringende noodzakelijkheid het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij de ingediende vordering tot schorsing vermeld in punt 1.12.

1.16. Bij arrest nr. 222 286 van 5 juni 2019 wordt de vordering tot schorsing vermeld in punt 1.12. verworpen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 25 mei 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 51/5, § 1, tweede lid, en § 4, derde lid, 57/32, § 2, tweede lid, en 74/6 kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is van een gebrek aan adequate motivering en van een manifeste beoordelingsfout.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de rechten van verdediging, het hoorrecht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent ook dat er sprake is van een gebrek aan adequate motivering en van een manifeste beoordelingsfout.

In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 5 en 6 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 1, 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het algemeen rechtsbeginsel betreffende het hoorrecht, en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het hoorrecht. Zij meent ook dat er sprake is van een gebrek aan adequate motivering en van een manifeste beoordelingsfout.

De verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

“Moyen pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, de l'article 5 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 (ci-après directive 2008/115), des articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, des principes de bonne administration, en ce compris le devoir de prudence et de minutie et l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du défaut de motivation adéquate et de l'erreur manifeste d'appréciation

10.

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme (CEDH) dispose que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ».

Conformément à la jurisprudence de Votre Conseil, lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et familiale est invoqué, il y a lieu d'examiner d'abord s'il existe une vie privée/vie familiale au sens de la Convention.

Selon la Cour européenne des droits de l'homme,

« la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait, qui dépend de l'existence de liens personnels étroits (Marckx c. Belgique, arrêt du 13 juin 1979, série A no 31, pp. 14 et suiv., § 31, et K. et T. c. Finlande [GC], no 25702/94, § 150, CEDH 2001-VII)

[...] la notion de « famille » visée par l'article 8 ne se borne pas aux seules relations fondées sur le mariage, mais peut englober d'autres liens « familiaux » de facto [...] » .

Ensuite, il convient d'examiner si l'intéressé a demandé l'admission pour la première fois ou s'il s'agit d'une décision mettant fin à un séjour acquis.

En cas de première admission, la Cour EDH estime qu'un refus de séjour ne constitue pas nécessairement une ingérence dans le droit au respect de la vie familiale et que l'existence d'une telle ingérence s'évalue au terme d'une balance des intérêts et « dépend de la situation des intéressés et de l'intérêt général » .

La Cour européenne des droits de l'homme a ainsi jugé que :

« [...] dans le contexte des obligations positives comme dans celui des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général » .

Dans des arrêts plus récents, la Cour a relativisé la distinction entre obligations positives et négatives, considérant que dans une situation comme dans l'autre les principes applicables sont similaires . Selon elle, « les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, l'étendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion » .

L'article 5 de la directive 2008/115/CE et l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 prévoient par ailleurs que lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte notamment de la vie familiale du ressortissant d'un pays tiers concerné.

En ce qui concerne la vie privée, il a été jugé par la Cour que :

« [...] dès lors que l'article 8 protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et qu'il englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu, il faut accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrants établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse

en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle que la Cour décidera s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner, précité, § 59) » .

La Cour considère de manière constante que la notion de « vie privée » peut inclure les activités professionnelles .

Dans l'affaire C. c. Belgique, la Cour a jugé que l'expulsion du requérant s'analysait en une ingérence dans le droit de celui-ci au respect de sa vie privée, en prenant en considération les liens sociaux tissés en Belgique, y compris dans le cadre de ses formations professionnelles et de son travail. Elle a ainsi considéré que celui-ci avait « établi une vie privée au sens de l'article 8 (art. 8), laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris dans le domaine professionnel et commercial (voir, mutatis mutandis, l'arrêt Niemietz c. Allemagne du 16 décembre 1992, série A no 251-B, p. 33, par. 29) » .

Elle a également considéré à plusieurs reprises que c'est « dans le cadre de leur travail que la majorité des gens ont beaucoup, voire le maximum, d'occasions de resserrer leurs liens avec le monde extérieur » .

11.

L'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité implique que la motivation réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé.

La décision doit ainsi faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Dans le cadre de son contrôle de légalité, le Conseil n'est pas compétent pour substituer son appréciation à celle de l'autorité administrative qui a pris la décision attaquée. Ce contrôle doit se limiter à vérifier si cette autorité a pris en considération tous les éléments de la cause et a procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis.

12.

En l'espèce, le requérant fait valoir une vie privée et familiale en Belgique.

En ce qui concerne sa vie privée, la partie adverse reconnaît que le requérant a passé un certain temps en Belgique. Elle estime toutefois que le requérant peut reprendre sa vie privée dans son pays d'origine où il a passé la majeure partie de sa vie, en partie grâce à ses expériences en Belgique. Elle conclut que la décision attaquée ne constitue aucune ingérence illégale dans sa vie privée et que l'application des règles de séjour (le contrôle de la migration) prime sur ses intérêts privés en Belgique.

Cette motivation n'est pas suffisante et viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

13.

Le requérant réside en Belgique depuis plus de dix ans. Comme exposé ci-dessus, il a introduit une première demande d'autorisation de séjour en 2006, qui a été déclarée irrecevable. En 2009, il a été mis en possession d'une carte F sur base de sa relation avec son ex-épouse, de nationalité portugaise. Il a donc passé près de quatre ans (de 2009 à 2013) sur le territoire en séjour légal.

Il a ensuite été détenu pendant deux ans et demi en Italie (juillet 2013 à février 2016) avant de revenir en Belgique, où il a introduit une demande de réinscription en mai 2016. Il réside depuis lors de manière ininterrompue en Belgique.

Dans son courrier du 16 janvier 2017 (pièce 3), le conseil du requérant a invoqué plusieurs éléments établissant l'existence d'une vie privée en Belgique. Avant son arrestation, le requérant était à la tête d'une société (SPRL Smart Food and Drink) qu'il avait rachetée le 23 janvier 2013. À son retour en Belgique, toujours en possession de son titre de séjour, il a logiquement repris ses activités professionnelles. Il a alors produit plusieurs documents qui étaient annexés au courrier de son conseil et notamment :

- L'attestation de Xerius confirmant son affiliation à la caisse d'assurances sociales ;
- L'acte de constitution de la SPRL Sheza Naz, déposé au Moniteur belge le 26 mai 2016 (dont le requérant était le gérant ; pièce) ;
- Les différentes démarches entreprises pour remédier à son absence (radiation de plaque, changement d'adresse avec suivi de courrier, ouverture de comptes bancaires, etc.).

Ces documents se trouvent tous dans le dossier administratif, de sorte que la partie adverse ne pouvait ignorer leur existence.

Le requérant précisait par ailleurs qu'il avait « renoué avec ses proches restés en Belgique, et bénéfici[ait] toujours du tissu social et professionnel construits avant son départ » (pièce 3).

Etant sous le coup d'un ordre de quitter le territoire, il n'a malheureusement pas pu continuer ses activités professionnelles. Il a toutefois suivi une formation d'un mois et demi auprès du bureau d'accueil bruxellois d'intégration civique (BON) en octobre-décembre 2018, ce qui témoigne de sa grande motivation (pièce 5).

La motivation de la décision attaquée ne révèle pas que la partie adverse aurait tenu compte des éléments de vie privée se trouvant dans le dossier administratif. Celle-ci fait uniquement état du long séjour du requérant en Belgique mais ne mentionne nullement son activité professionnelle (au sein de SPRL Smart Food and Drink et la SPRL Sheza Naz).

Or cet examen s'imposait d'autant plus que les liens sociaux et professionnels qui ont été noués par le requérant avec ses proches et le développement d'attaches durables en Belgique l'ont été, en partie, alors qu'il résidait légalement en Belgique.

Comme exposé ci-dessus, la notion de vie privée peut inclure les activités professionnelles notamment parce que c'est dans le cadre de leur travail que les personnes resserrent leurs liens avec le monde extérieur (voy. jurisprudence de la CEDH citée ci-dessus, point 10).

À supposer que la partie adverse ait pris les éléments susvisés en considération, quod non, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ceux-ci ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire litigieux.

14.

Par ailleurs, outre son long séjour et son intégration en Belgique, le requérant a entamé en 2017 une relation amoureuse avec Madame C. L. (...), de nationalité belge.

En octobre 2018, ils ont emménagé ensemble dans l'appartement de Madame L. (...), situé avenue Mahatma Gandhi, 4/50, à 1080 Molenbeek-Saint-Jean.

Dans la foulée, ils ont entamé des démarches pour officialiser leur relation. Le requérant avait commencé à réunir les documents nécessaires pour pouvoir se marier avec Madame L. (...) et notamment la preuve de son divorce avec Madame O.V. (...). Le 27 septembre 2018, il a introduit une demande de divorce auprès du Tribunal de la famille de Bruxelles, lequel a été prononcé par jugement du 24 avril 2019 (pièce 6). Le 18 mai 2019, soit une semaine avant son arrestation, le requérant a mandaté l'huissier de justice pour qu'il procède à la signification du jugement de divorce (pièce 7).

Outre leur projet de mariage, le requérant et Madame L. (...) souhaitent acheter un appartement ensemble et développer leur activité professionnelle. Ils ont beaucoup d'idées pour le futur qui n'ont pas encore pu être concrétisées à cause de la situation administrative du requérant.

Le requérant joint à la présente un témoignage de Madame L. (...) dans lequel celle-ci témoigne de leur relation amoureuse et précise leurs projets d'avenir (pièce 8) :

« [...] Tout a commencé par une belle amitié (nous nous sommes découvert). Et par la suite est née une relation amoureuse, c'était le 29/07/2017.

Dans l'attente de la récupération de sa carte d'identité, S. (...) réside chez moi, chez nous, depuis le 7/7/2018, m'a fait la surprise pour mon anniversaire. Après des renseignements auprès de la commune et administration, je l'ai déclaré au logement le 12 octobre 2018.

Notre rencontre a boosté notre moral et santé. Depuis plus d'un an, nous avons fait des projets d'avenir ensemble qui sont :

- *de sceller notre union par le mariage religieux et civile (après son divorce)*
- *se développer ensemble professionnellement, le transfert d'enfants handicapés, organiser le weekend des divertissements pour personnes âgées (prix démocratiques), petite restauration ambulante, transport écoliers et étudiants écoles privées, services accompagnateurs et traducteur pour étrangers dans les formalités, ...*

Bien évidemment, pour commencer à réaliser, Monsieur a besoin de récupérer sa carte identité F+, même chose, pour suivre des cours néerlandais, français et petites formations.

Nous avons l'intention d'acheter un appartement dans le futur également.

Je terminerai en disant que Monsieur S.M.D. (...) et moi-même, avons le souhait de créer une vie simple, honorable et radieuse car nous avons encore de belles années devant nous et qui commence maintenant. [...] » (pièce 8).

Plusieurs personnes, proches du couple, ont également tenu à témoigner de leur relation :

- *Monsieur B.P. (...), le fils de Madame L. (...) qui déclare : « [...] ma mère connaît S. (...) depuis autant de temps que moi (+ de 3 ans). Ils ont eu une complicité dès le début. C'était une évidence soient ensemble. Et quand ma mère m'a annoncé leur relation amoureuse, je n'étais pas surpris. [...] Il venait régulièrement au moment où je quittais la maison. Puis il s'est installé là-bas en juillet 2018. Ils ont des projets d'avenir et de mariage. [...] » (pièce 9);*
- *Madame A.M. (...), une amie du couple, qui déclare : « [...] connaître la relation amoureuse de C. (...) avec S. (...) depuis plus de 2 ans et qu'ils vivent ensemble maintenant. [...] » (pièce 10);*
- *Madame E.S. (...), une amie de Madame L. (...) qui atteste : « [...] que Madame L. (...) connaît Monsieur S.M.D. (...) depuis 2016 et qu'ils entretiennent une relation suivie depuis fin juillet 2017. [...] Mon amie me parle de leurs projets communs (mariage et vie professionnelle) depuis plus d'un an déjà. [...] » (pièce 11).*

Le requérant joint par ailleurs une série de documents démontrant la vie commune avec Madame L. (...) depuis le mois de juillet 2018 :

- *une attestation de la SCRL « Le Logement Molenbeekois » attestant que le requérant et sa compagne se sont présentés auprès de leur service pour déclarer leur cohabitation (pièce 12) ;*
- *une facture de Partenamut avec sa nouvelle adresse (pièce 13) ;*
- *des vignettes de la mutuelle avec sa nouvelle adresse (pièce 14) ;*
- *plusieurs confirmations d'inscription au service de déménagement de Bpost à sa nouvelle adresse, couvrant la période du 15 octobre 2018 au 28 juillet 2019 (pièce 15) ;*
- *photo du couple (pièce 16).*

15.

Les informations qui précèdent, telles qu'attestées par les documents annexés à la présente requête, établissent l'existence d'une vie familiale entre le requérant et sa compagne.

Ces éléments n'ont toutefois pas été pris en considération par la partie adverse qui a estimé que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme n'était pas d'application en ce qui concerne la vie familiale.

La partie adverse s'est fondée sur les déclarations du requérant lors de son audition par les services de police le 24 mai 2019 selon lesquelles il n'aurait pas de famille en Belgique. Il s'agit incontestablement d'une erreur dans l'interprétation des propos du requérant. Cette erreur se vérifie à la lecture des

informations qui précèdent mais également au regard du déroulement des faits au commissariat de police.

Le requérant a en effet demandé à deux reprises aux policiers présents de contacter Madame L. (...), tout d'abord, pour la prévenir de son arrestation, et ensuite, pour la prévenir qu'il ne rentrerait pas. Madame L. (...) a ainsi reçu un appel de la police vers 15h30 pour l'informer de l'arrestation de son compagnon. Plus tard dans la soirée, vers 23h40, le requérant a été réveillé par deux agents de police qui lui ont posé quelques questions. Un des agents s'est ensuite engagé à prévenir sa copine qu'il passerait la nuit au poste mais Madame L. (...) n'a reçu aucun appel. Elle s'est donc présentée le lendemain matin au commissariat (sur ce point voy. la déclaration de Madame L. (...) en annexe, pièce 17). Les agents de police étaient donc au courant de la relation du requérant avec Madame L. (...).

En affirmant que le requérant n'a pas de famille en Belgique, la partie adverse a incontestablement manqué à son devoir de prudence et de minutie. Compte tenu de la gravité de la mesure envisagée, de l'heure à laquelle le requérant a été entendu, des conditions de l'audition et du caractère lacunaire des réponses aux questions posées, la partie adverse aurait dû faire preuve de prudence et demander des précisions aux services de police, afin de pouvoir prendre une décision en pleine connaissance de cause.

Comme l'a jugé récemment le Conseil du Contentieux des Étrangers :

« Selon le principe général de minutie, « Aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer. Ce principe, qui correspond à un devoir de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (C.E., 12 décembre 2012, n° 221.713), d'une part, et que le principe audi alteram partem impose à l'administration qui désire prendre une mesure grave contre un administré d'entendre ce dernier pour lui permettre de faire valoir ses observations quant à ladite mesure; que ce principe rencontre un double objectif : d'une part, permettre à l'autorité de statuer en pleine et entière connaissance de cause et, d'autre part, permettre à l'administré de faire valoir ses moyens compte tenu de la gravité de la mesure que ladite autorité s'apprête à prendre à son égard » (C.E., 10 novembre 2009, n° 197.693 et C.E., 24 mars 2011, n° 212.226), d'autre part. A ce sujet, encore faut-il que la partie requérante démontre soit l'existence d'éléments dont la partie défenderesse avait connaissance avant de prendre l'acte attaqué, soit un tant soit peu la réalité des éléments qu'elle aurait pu faire valoir » .

À supposer que la partie adverse ait pris les éléments susvisés en considération, quod non, il lui incombait en tout état de cause d'expliquer les raisons pour lesquelles ceux-ci ne constituaient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire litigieux.

Il résulte de ce qui précède que la partie adverse ne s'est pas livrée en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle avait ou devait avoir connaissance au moment de prendre la décision attaquée, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne doit dès lors être considérée comme sérieuse en ce que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée au regard de cette disposition.

16.

La décision attaquée n'est pas adéquatement motivée et viole l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les articles et principes visés au moyen.

Le premier moyen est sérieux.

Deuxième moyen – pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, des articles 5 et 6 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008, des articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe du respect des droits de la défense, du droit d'être entendu, des principes de bonne administration, en ce compris le devoir de prudence et de minutie et l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération

l'ensemble des circonstances de la cause, du respect des droits de la défense, du défaut de motivation adéquate et de l'erreur manifeste d'appréciation

17.

La prérogative de l'administration d'adopter unilatéralement des décisions qui s'imposent à ses administrés s'accompagne d'obligations procédurales telles que le respect du droit d'être entendu .

En droit belge, le droit d'être entendu découle du principe général de bonne administration. Ce droit garantit qu'aucune mesure grave de nature à compromettre sérieusement les intérêts de l'administré ne puisse être adoptée à son encontre en raison de son comportement personnel, sans que lui ait été offert l'occasion de faire connaître son point de vue d'une manière utile .

Il garantit à l'administré la possibilité de présenter ses observations concernant la mesure envisagée , assisté d'un conseil s'il le souhaite .

Il est admis que ce droit s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré même en l'absence de texte légal le prévoyant et que la possibilité d'introduire un recours, même suspensif, contre une décision administrative ne dispense pas l'administration de l'obligation d'entendre l'administré .

En droit européen, l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne garantit le droit à toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre. Cette disposition se lit comme suit :

« 1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions, organes et organismes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

a) le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

b) le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires;

c) l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

[...] » (nous soulignons).

Le droit d'être entendu fait également partie intégrante du respect des droits de la défense qui sont érigés au rang des principes fondamentaux du droit communautaire par la Cour de justice de l'Union européenne.

Dans un arrêt n° 233.512 du 19 janvier 2016, le Conseil d'Etat a jugé que :

« le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union européenne » et que « ce droit est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne » (nous soulignons) .

Ces principes généraux occupent un rang supérieur au droit dérivé et priment sur les dispositions des règlements et directives européens, ainsi que sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, dans la mesure où ces dispositions entrent dans le champ d'application du droit de l'Union.

À propos du droit d'être entendu, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé, dans un arrêt C-166/13 du 5 novembre 2014, que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt M., EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée).

Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin

d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu (voir, en ce sens, arrêt Sopropé, EU:C:2008:746, point 49).

Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, point 14, et Sopropé, EU:C:2008:746, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense (arrêt M., EU:C:2012:744, point 88).

Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect du droit d'être entendu s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêts Sopropé, EU:C:2008:746, point 38; M., EU:C:2012:744, point 86, ainsi que G. et R., EU:C:2013:533, point 32).

[...]

Ces exigences d'équivalence et d'effectivité expriment l'obligation générale pour les États membres d'assurer le respect des droits de la défense que les justiciables tirent du droit de l'Union, notamment en ce qui concerne la définition de modalités procédurales (voir, en ce sens, arrêt Alassini e.a., C-317/08 à C-320/08, EU:C:2010:146, point 49).

[...]

[...] en ce qui concerne la procédure administrative à suivre, selon le considérant 6 de la directive 2008/115, les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente (arrêt Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, point 40).

Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour » (nous soulignons).

Il résulte de cette jurisprudence que :

- *le droit d'être entendu vaut pour « toute personne », indépendamment de sa situation de séjour ;*
- *la possibilité de faire connaître son point de vue « de manière utile et effective » signifie notamment que la personne concernée doit bénéficier d'un délai suffisant pour le faire ;*
- *les éléments à charge doivent être présentés à la personne intéressée préalablement à la prise de décision ;*
- *l'administration doit préciser au préalable la nature de la mesure envisagée .*

La Cour a également jugé que le fait que le droit d'être entendu soit compliqué à mettre en œuvre ne permettait pas à l'autorité de se soustraire à son obligation d'entendre au préalable .

En ce qui concerne la sanction de la violation du droit d'être entendu, la Cour a jugé que :

« Le contrôle du juge national à l'égard d'une prétendue violation du droit d'être entendu lors d'une procédure administrative d'adoption d'une décision de prolongation d'une rétention au sens de l'article 15, paragraphe 6, de la directive 2008/115 doit donc consister à vérifier, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques à chaque cas d'espèce, si les irrégularités procédurales ont effectivement privé ceux qui les invoquent de la possibilité de mieux faire valoir leur défense dans une mesure telle que cette procédure administrative aurait pu aboutir à un résultat différent » .

En l'espèce, la décision attaquée met en œuvre la directive 2008/115/CE du 16 décembre 2008, dite « directive retour » .

L'article 7 de la loi résulte en effet de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la directive lequel dispose que « les Etats membres prennent une décision de retour à l'encontre de tout ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, sans préjudice des exceptions visées aux paragraphes 2 à 5 ».

Quant à l'article 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, il a été inséré par la loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 (M.B. 17 février 2012) afin de transposer partiellement la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil, dite « directive retour » .

Il s'ensuit que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen.

Par conséquent, les garanties offertes par la Charte des droits fondamentaux et les principes généraux du droit de l'Union européenne susvisés sont d'application en l'espèce.

19.

En l'occurrence, le requérant n'a pas été valablement entendu au sujet de l'ordre de quitter le territoire litigieux.

Il ressort en effet des déclarations du requérant et de sa compagne que celui-ci a été entendu dans de très mauvaises conditions. Comme exposé ci-dessus, le requérant a été réveillé peu avant minuit par les agents de police qui lui ont posé quelques questions en relation avec son séjour et sa famille. Faisant le ramadan, il n'avait ni bu ni mangé de la journée. Ces circonstances ont clairement influencé son état et sa capacité de discernement au moment de répondre aux questions des policiers. À la question de savoir s'il avait de la famille en Belgique, il a pensé qu'il s'agissait uniquement de sa famille d'origine et n'a pas parlé de sa relation amoureuse avec Madame L. (...). Le requérant précise qu'il s'agissait de questions fermées et qu'aucune question ne lui a été posée concernant sa vie amoureuse ou sa cohabitation.

Si le requérant avait été entendu dans de meilleures conditions, s'il avait bénéficié d'un délai supplémentaire pour se préparer, s'il avait été préalablement informé de l'importance de ses déclarations, des risques qu'il encourrait, et de ce que recouvrait la notion de « famille » , le cas échéant avec l'assistance d'un conseil, il ne fait aucun doute qu'il aurait parlé de sa relation. Il ressort en effet des pièces jointes à la présente requête et du déroulement des faits au commissariat de police (telles que décrits ci-dessus - au point 15) que le requérant est très engagé dans cette relation et que celle-ci est constitutive d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Par ailleurs, si le requérant a eu la possibilité de démontrer que sa situation était de nature à permettre une régularisation de son séjour en Belgique, dans la cadre de sa demande de réinscription, il ne saurait être soutenu que cette procédure ait donné au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant la prise de la décision attaquée.

En effet, les circonstances qui justifient sa réinscription ne sont pas les mêmes que celles qui s'opposent à son éloignement forcé du territoire , d'autant plus que la situation du requérant a fort évolué depuis deux ans (il ne pouvait par ailleurs pas actualiser son dossier puisqu'il était dans l'attente que le Conseil statue sur le recours introduit contre la décision de refus de réinscription).

Le requérant n'a dès lors pas pu faire valoir tous les éléments pertinents relatifs à sa vie privée et familiale.

Or, ces éléments auraient pu amener à ce que la procédure administrative en cause aboutisse à un résultat différent. Sur ce point, le requérant s'en réfère expressément aux développements du premier moyen qui établissent l'existence d'une vie privée et familiale, dont la partie adverse n'a pas tenu compte.

Il se réfère également à l'arrêt n° 128 207 du Conseil du Contentieux des Étrangers du 21 août 2014, par lequel il a été jugé que le moyen pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des

droits de l'homme devait être considéré comme sérieux, dès lors que la partie adverse n'avait pas donné à la partie requérante la possibilité de faire valoir ses moyens de défense de manière utile et effective avant de lui délivrer un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement.

À cette occasion, le Conseil a également considéré que « la circonstance que la requérante n'aurait introduit aucune demande, ni accompli aucune démarche auprès de la partie défenderesse » ne pouvait « suffire à occulter l'existence, constatée *prima facie*, d'éléments appelant un examen, au regard de l'article 8 de la CEDH ».

20.

Il résulte de ce qui précède que décision attaquée n'est pas adéquatement motivée et qu'elle viole les droits de la défense et le principe général du droit d'être entendu ainsi que l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Le deuxième moyen est sérieux et suffit à suspendre l'exécution de la décision attaquée.

Troisième moyen – pris de la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme, des articles 5 et 6 de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008, des articles 1er, 7, 62, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs, du principe général du droit d'être entendu, des principes de bonne administration, en ce compris le devoir de prudence et de minutie et l'obligation de l'administration de statuer en prenant en considération l'ensemble des circonstances de la cause, du respect des droits de la défense, du défaut de motivation adéquate et de l'erreur manifeste d'appréciation

21.

La décision attaquée est prise en application des articles 7, alinéa 1er, 1° et 8° et 74/14, § 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

L'absence de délai pour quitter le territoire est uniquement justifié par l'existence d'un risque de fuite.

La partie adverse estime qu'il existe un risque de fuite dans le chef du requérant dès lors que celui-ci a utilisé une autre identité et qu'il n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire du 13 juillet 2018.

Cette motivation est insuffisante et inadéquate.

22.

L'article 3 de la directive 2008/115 définit le « risque de fuite » comme « le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite ».

Dans un arrêt du 5 juin 2015, C-146/14 PPU, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que :

« 66 Il importe de rappeler, premièrement, que la notion de risque de fuite est circonscrite à l'article 3, point 7, de la directive 2008/115, qui le définit comme le fait qu'il existe des raisons, dans un cas particulier et sur la base de critères objectifs définis par la loi, de penser qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet de procédures de retour peut prendre la fuite.

67 Deuxièmement, l'existence d'un tel risque de fuite est l'une des raisons expressément énumérées à l'article 15, paragraphe 1, de la directive 2008/115 comme justifiant le placement en rétention d'un ressortissant d'un pays tiers qui fait l'objet d'une procédure de retour, afin de préparer ce dernier ou de procéder à l'éloignement. Ainsi qu'il a été rappelé au point 61 du présent arrêt, cette disposition précise qu'une telle rétention peut uniquement avoir lieu lorsque d'autres mesures suffisantes, mais moins coercitives, ne peuvent être appliquées efficacement dans un cas particulier.

[...]

70 Par ailleurs, ainsi que la Cour l'a déjà constaté, toute appréciation concernant un risque de fuite doit se fonder sur un examen individuel du cas de l'intéressé (voir arrêt *Sagor*, C-430/11, EU:C:2012:777,

point 41). En outre, conformément au considérant 6 de la directive 2008/115, les décisions prises en vertu de cette directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs ».

La Cour de justice de l'Union européenne a également jugé que « le respect du principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure de retour établie par ladite directive, y compris l'étape relative à la décision de retour, dans le cadre de laquelle l'État membre concerné doit se prononcer sur l'octroi d'un délai de départ volontaire au titre de l'article 7 de cette même directive ».

En droit belge, l'article 1er, 11°, de la loi du 15 décembre 1980 définit le « risque de fuite » comme « le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une procédure d'éloignement présente un risque actuel et réel de se soustraire aux autorités. Pour ce faire, le ministre ou son délégué se base sur des éléments objectifs et sérieux » (nous soulignons).

L'article 1er, § 2, de la loi, inséré par la loi du 21 novembre 2017 modifiant la loi du 15 décembre 1980 (M.B. 12 mars 2018), précise que :

« Le risque de fuite visé au paragraphe 1er, 11°, doit être actuel et réel. Il est établi au terme d'un examen individuel et sur la base d'un ou plusieurs critères objectifs suivants, en tenant compte de l'ensemble des circonstances propres à chaque cas : [...] ».

23.

En l'espèce, la partie adverse ne tient pas compte de l'ensemble des circonstances de l'espèce pour établir l'existence d'un risque de fuite.

Tout d'abord, la partie adverse se borne à mentionner une autre identité utilisée par le requérant sans expliquer à quel moment ni dans quel contexte. Il n'est dès lors pas possible de déterminer si cette information a été utilisée dans le cadre d'une procédure de protection internationale, de séjour, d'éloignement ou de refoulement, comme l'exige l'article 1er, § 2, 2°, de la loi du 15 décembre 1980. Cet élément n'est dès lors pas suffisant pour évaluer le risque de fuite.

Ensuite, elle constate que le requérant n'a pas donné suite à l'ordre de quitter le territoire qui lui a été notifié le 13 juillet 2018. Elle précise que celui-ci a fait l'objet d'un recours non suspensif devant le Conseil du Contentieux des Étrangers mais n'en déduit aucune conséquence par rapport au risque de fuite qu'elle dénonce. Le fait que le requérant ait introduit un recours contre cet ordre de quitter le territoire permet au contraire de le localiser et démontre sa volonté de régulariser sa situation administrative en restant à la disposition de l'Office des Étrangers. L'introduction de ce recours n'est en tout cas pas suffisant pour établir le risque de fuite au sens de l'article 1er de la loi du 15 décembre 1980.

De même, le seul fait d'avoir fait l'objet d'un ordre de quitter le territoire ne peut suffire à établir le risque de fuite au risque de vider de sa substance l'article 1, § 2, de la loi du 15 décembre 1980 qui impose à l'autorité administrative de tenir compte de l'ensemble des circonstances propres au cas d'espèce.

La motivation de la décision attaquée ne permet dès lors pas aux requérant de comprendre les raisons pour lesquelles le risque de fuite est actuel et réel.

24.

Il ressort de ce qui précède que la motivation de l'ordre de quitter le territoire sans délai n'est pas adéquate au regard des articles et principes visés au moyen, en particulier l'article 1er, § 1er, 11° et §2, et l'article 74/14, § 3, 1° de la loi du 15 décembre 1980.

Le troisième moyen est sérieux."

3.2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie alsook omdat zij een beroepsbedrijvigheid uitoefent als zelfstandige of in ondergeschikt verband, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, waarbij wordt verduidelijkt dat uit het PV BR.55.L4.014275/2019 van de politiezone van Auderghem blijkt dat de verzoekende partij aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Voorts wordt eveneens gemotiveerd dat de verzoekende partij werd gehoord door de politiezone van Auderghem op 24 mei 2019 en verklaarde geen familie in België en geen medische problemen te hebben, dat aldus rekening gehouden werd met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Betreffende artikel 8 van het EVRM wordt gemotiveerd dat deze bepaling geen verblijfsrecht inhoudt omdat de Staat het verblijf mag regelen doch het gezins- en familieleven van de verzoekende partij beschermt. Hierbij wordt erop gewezen dat het bestuur erkent dat de verzoekende partij al enige tijd in België verbleef maar dat zij geen gezinsleven aantoonde waardoor er geen sprake kan zijn van een verstoring van het gezinsleven. Vervolgens wordt nog gemotiveerd dat er geen andere buitengewone relaties worden aangetoond die de gebruikelijke banden overstijgen en dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij in het land van herkomst, waar zij het merendeel van haar leven verbleven heeft, haar privéleven, mede door de ervaringen in België opgedaan, kan heropnemen. Concluderend wordt dan ook gesteld dat de bestreden beslissing geen wederrechtelijke inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij, dat de toepassing van de verblijfsregelgeving in het kader van immigratiecontrole primeert op het privaat belang van de verzoekende partij in België.

Daarnaast wordt ook duidelijk aangegeven dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan in toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico bestaat op onderduiken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts duidelijk dat een risico op onderduiken wordt vastgesteld daar de verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, daar zij gebruik heeft gemaakt van meerdere identiteiten, alsook daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar ter kennis gebracht op 13 juli 2018, waarbij wordt verduidelijkt dat het ingediende beroep tegen dit bevel geen schorsende werking heeft, dat de omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, de verzoekende partij niet belet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat niet of onvoldoende werd gemotiveerd over haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan zij niet worden gevolgd.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Waar de verzoekende partij zou menen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent haar privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied alsook geen

belangenafweging heeft uitgevoerd, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de hiervoor weergegeven motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het gezinsleven op het Belgische grondgebied van de verzoekende partij, doch hierover oordeelde dat de verzoekende partij verklaarde geen familie in België te hebben – waarbij er ook op gewezen wordt dat de voormalige partner van de verzoekende partij niet meer met haar samenwoont en naar haar land van herkomst is teruggekeerd – waardoor geen gezinsleven wordt aangetoond en aldus niet kan gesteld worden dat het gezinsleven verstoord wordt door een overheidsinterventie. Waar de verzoekende partij meent dat niet gemotiveerd wordt omtrent haar gezinsleven met haar nieuwe partner, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen melding maakte van een gezinsleven met een nieuwe partner en dit ook niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier die dateren van voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden. De Raad wijst voorts naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.2.5.1.

Daarnaast wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing voorts ook duidelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied doch hierover oordeelde dat er geen andere buitengewone relaties worden aangetoond die de gebruikelijke banden overstijgen en dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij in het land van herkomst, waar zij het merendeel van haar leven verbleven heeft, haar privéleven, mede door de ervaringen in België opgedaan, kan heropnemen. Concluderend wordt dan ook gesteld dat de bestreden beslissing geen wederrechtelijke inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij, dat de toepassing van de verblijfsregelgeving in het kader van immigratiecontrole primeert op het privaat belang van de verzoekende partij in België. Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet ontkent, doch een belangenafweging doorvoert en oordeelt dat de bestreden beslissing niet disproportioneel is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3. De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 1, 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij betoogt dat de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten enkel wordt gerechtvaardigd door het bestaan van een risico op onderduiken. Zij stelt dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat er haar hoofde een risico op onderduiken bestaat daar zij gebruik heeft gemaakt van een andere identiteit en geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2018, dat deze motivering onvoldoende en inadequaaf is. De verzoekende partij wijst op artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn die het risico op onderduiken definieert als *“het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht;”* en op rechtspraak van het Hof van Justitie hieromtrent in arresten van 5 en 11 juni 2015. Zij wijst er op dat in artikel 1, 11° van de Vreemdelingenwet het risico op onderduiken wordt gedefinieerd als *“het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”*. Zij wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet preciseert dat *“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :”*. Zij betoogt dat de verwerende partij geen rekening houdt met alle omstandigheden eigen aan haar geval om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen. Zij meent vooreerst dat de verwerende partij zich beperkt tot het stellen dat zij een andere identiteit heeft aangenomen zonder te duiden op welk moment of in welke context. Zij oordeelt dat het aldus niet mogelijk is te bepalen of deze informatie gebruikt werd in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughouding, zoals vereist door artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat dit element dus niet voldoende is om het risico op onderduiken te evalueren. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij vaststelt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13 juli 2018, waarbij de verwerende partij verduidelijkt dat deze beslissing onderdeel uitmaakt van een beroep voor de Raad dat geen schorsende werking heeft, maar hieruit geen enkel gevolg afleidt met betrekking tot het risico op onderduiken. De verzoekende partij meent dat het feit dat zij een beroep heeft ingesteld tegen voormeld bevel in tegendeel toestaat haar te lokaliseren en haar wil om haar administratieve situatie te regulariseren aan te tonen door ter beschikking te blijven van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zij meent dat het feit dat zij een beroep heeft ingediend niet volstaat om het risico op onderduiken vast te stellen in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet. Zij meent ook dat het enkele feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat om het risico op onderduiken vast te stellen gelet op het risico om artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet zinledig te maken, bepaling die oplegt dat het bestuur dient rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 7 van de Vreemdelingenwet zou schenden. Dit onderdeel is op het eerste zicht dan ook niet ontvankelijk.

Het bestreden bevel steunt op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek te verlenen.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(....)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu wordt door de verwerende partij met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet afgeweken van de termijn van 30 dagen en wordt onder meer geen vrijwillige vertrektermijn verleend, omdat volgens de verwerende partij een risico op onderduiken bestaat.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij de definitie van het risico op onderduiken verkeerd citeert. Immers bepaalt artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van

het nemen van de bestreden beslissing: *“risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;”*.

Het risico op onderduiken wordt aldus in artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, rekening houdend met de objectieve criteria die wettelijk gedefinieerd zijn, kan onderduiken. Om artikel 3.7 van de Terugkeerrichtlijn te parafraseren: het betreft aldus de vraag of er redenen bestaan, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet bevat een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze elf objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, terugnrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

Dit risico moet worden vastgesteld na een individueel onderzoek. De voorbereidende werken verduidelijken dat er procedurele garanties gelden die de brede discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om het risico op onderduiken te beoordelen, beperken. Zo volstaan het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, op zich alleen niet om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Vermelde wetsbepaling verduidelijkt dat er rekening moet worden gehouden *“met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”*, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een risico op onderduiken bestaat omdat één of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een risico op onderduiken bestaat, zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken (Parl.St. Kamer, 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18).

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet aan:

2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

a) een overdrachts-, terugnrijvings- of verwijderingsmaatregel

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugnrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: M.N. (...) (°XXX).

4° Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem ter kennis gegeven op 13/07/2018.

Betrokkene verklaart op 31/01/2002 het Rijk te zijn binnengekomen. Op 31/08/2009 verwierf betrokkene een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn partner, de legaal in het Rijk verblijvende EUBurger mevrouw O.V., A.R. (...) (geboren op 09/03/1984 van Portugese nationaliteit). Op 20/06/2014 trok DVZ betrokkene verblijfsrecht weer in daar betrokkene niet meer samenwoonde met mevrouw O.V. (...), die teruggekeerd was naar haar land van herkomst.

Van 26/07/2013 tot 15/2/2016 verbleef betrokkene in een gevangenis te Alba, Italië.

Hierna keerde betrokkene terug naar België en op 19/05/2016 vroeg hij een herinschrijving aan te Koekelberg, wat hem door DVZ geweigerd werd en deze beslissing werd hem tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) geldig 30 dagen op 13/07/2018 ter kennis gegeven. Het op 09/08/2018 ingediende beroep tegen deze beslissing en dit bevel heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”

Het is op het eerste zicht geenszins kennelijk onredelijk om uit voormelde vaststellingen te besluiten dat er een risico op onderduiken bestaat.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich beperkt tot het stellen dat zij een andere identiteit heeft aangenomen zonder te duiden op welk moment of in welke context, dat het aldus niet mogelijk is te bepalen of deze informatie gebruikt werd in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving, zoals vereist door artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat dit element dus niet voldoende is om het risico op onderduiken te evalueren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zij van een andere identiteit heeft gebruik gemaakt. Door te wijzen op de toepassing van artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet en te motiveren dat de verzoekende partij *“in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten (heeft) gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;”* en te verduidelijken dat de verzoekende partij gebruik maakt van een andere identiteit, met name *“M.N. (...) (°XXX)”*, blijkt wel degelijk dat de verwerende partij heeft aangegeven dat deze informatie werd gebruikt in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving. De verzoekende partij toont geenszins aan dat het aannemen van een andere identiteit niet is gebeurd in het kader van één van de voormelde procedures of is gebeurd in kader van andere omstandigheden, zodat zij geenszins aantoonst dat de vaststelling van de verwerende partij en de toepassing van artikel 1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet foutief of kennelijk onredelijk is, noch aantoonst dat uit het gebruiken van meerdere identiteiten niet terecht kon worden afgeleid dat er een risico op onderduiken bestaat.

De verzoekende partij kan niet dienstig betogen dat geen gevolg wordt afgeleid met betrekking tot het risico op onderduiken uit het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13 juli 2018. Immers blijkt uit artikel 1 van de Vreemdelingenwet zelf dat een risico op onderduiken kan worden afgeleid uit het feit dat de verzoekende partij zich niet gehouden heeft aan een verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij toont geenszins aan dat er omstandigheden zijn eigen aan haar geval, waarvan de verwerende partij op de hoogte was, die ertoe leiden dat op grond van het objectief criterium dat zij zich niet gehouden heeft aan een verwijderingsmaatregel, *in casu* niet kon besloten worden tot een risico op onderduiken. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat de verwerende partij wel degelijk de omstandigheid in rekening nam dat de verzoekende partij een beroep tegen het bevel haar betekend op 13 juli 2018 heeft ingesteld, doch hieromtrent stelde *“Het op 09/08/2018 ingediende beroep tegen deze beslissing en dit bevel heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar het land van herkomst wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”* Waar de verzoekende partij meent dat het feit dat zij een beroep heeft ingesteld tegen voormeld bevel in tegendeel toestaat haar te lokaliseren en haar wil om haar administratieve situatie te regulariseren aan te tonen door ter beschikking te blijven van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan zij geenszins gevolgd worden. Hoewel het instellen van een beroep mogelijks kan duiden op een wil zich te regulariseren, toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aan dat zij door het indienen van het beroep ook aantoonst ter beschikking te blijven van de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het louter indienen door een advocaat van voormeld beroep tegen het haar op 13 juli 2018 betekende bevel (verzoekschrift van 9 augustus 2018), kan bezwaarlijk afgeleid worden dat dit de verwerende partij toelaat de verzoekende partij te lokaliseren, of dat de verzoekende partij ten dien einde ter beschikking blijft van de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit verband dient overigens ook vastgesteld te worden dat in het voormelde verzoekschrift van 9 augustus 2018 een adres wordt opgegeven van de verzoekende partij in 1081 Brussel (rue de G.), terwijl uit de verklaring van haar vermeende partner die de verzoekende partij bij onderhavig verzoekschrift voegt dan weer zou dienen te blijken dat de verzoekende partij sinds 7 juli 2018 verblijft bij haar vermeende partner op een

adres in 1080 Brussel (Avenue M.). Waar de verzoekende partij betoogt dat het feit dat zij een beroep heeft ingediend niet volstaat om het risico op onderduiken vast te stellen, wijst de Raad erop dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het risico op onderduiken afleidt uit het feit dat de verzoekende partij een beroep heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 13 juli 2018, doch wel uit het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan voormeld bevel en dat het beroep tegen dit bevel geen schorsende werking heeft en dat het feit dat zij zal worden teruggeleid naar haar land van herkomst niet belet haar verdediging in de procedures hangende voor de Raad te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar geen verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

De verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden alle omstandigheden eigen aan haar geval om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen, doch laat zij na aan te geven met welke specifieke omstandigheid eigen aan haar geval die relevant is voor het bepalen of er *in casu* sprake is van een risico op onderduiken, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden. Er kan dan ook op het eerste gezicht niet vastgesteld worden dat er in het geval van de verzoekende partij sprake is van een specifieke omstandigheid eigen aan haar geval die relevant is voor het bepalen of er *in casu* sprake is van een risico op onderduiken, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Zodoende kan de verzoekende partij op het eerste zicht ook niet dienstig voorhouden dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet uitgehold wordt doordat het risico op onderduiken wordt vastgesteld op grond van het enkele feit dat zij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten daar eveneens dient rekening te worden gehouden met alle omstandigheden van het geval. In dit verband dient eveneens vastgesteld te worden dat het risico op onderduiken *in casu* werd vastgesteld niet enkel op grond van voormeld feit doch ook op grond van het feit dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van meerdere identiteiten in het kader van den procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping en waarbij er ook op gewezen wordt dat de verzoekende partij een verblijfsrecht verwierf op basis van gezinshereniging met haar vorige partner, dat voormeld verblijfsrecht op 20 juni 2014 werd ingetrokken daar zij niet meer samenwoonde met haar voormalige partner die teruggekeerd was naar haar land van herkomst, dat zij van 26 juli 2013 tot 15 februari 2016 in een gevangenis in Italië verbleef, dat zij bij terugkeer naar België om herinschrijving vroeg, doch dat deze haar werd geweigerd alsook dat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat het beroep tegen voormeld bevel bij de Raad geen schorsende werking heeft.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat de verzoekende partij zich zal onttrekken aan het toezicht. Het gedrag en de verklaringen van de verzoekende partij verlenen geen enkele indicatie dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt op het eerste gezicht niet dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken foutief of kennelijk onredelijk is.

Een schending van de artikelen 1 en 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt, evenmin als een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt voorts onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

3.2.5.1. Betreffende het gezinsleven

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele

rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij wijst erop dat zij sinds 2017 een amoureuze relatie heeft met mevrouw C.L., van Belgische nationaliteit. Ze wijst erop dat zij stappen hebben ondernomen om hun relatie te officialiseren, dat zij begonnen is met het verzamelen van de nodige documenten om te huwen, meer bepaald het bewijs van echtscheiding met haar vorige echtgenote. Zij wijst erop dat zij op 27 september 2018 een aanvraag tot echtscheiding heeft ingediend voor de familierechtbank van Brussel. De echtscheiding werd uitgesproken op 24 april 2019. Zij stelt dat zij op 18 mei 2019, een week voor haar arrestatie, de gerechtsdeurwaarder gemandateerd heeft tot betekening van het echtscheidingsvonnis. Daarnaast, zo stelt de verzoekende partij, wensen zij en haar partner samen een appartement te kopen en hun professionele activiteiten te ontwikkelen en hebben zij veel ideeën voor de toekomst die nog niet geconcretiseerd zijn omwille van haar administratieve situatie. De verzoekende partij wijst erop dat zij aan het verzoekschrift een getuigenverklaring van mevrouw C.L. voegt over hun relatie en hun toekomstplannen, alsook getuigenverklaringen van meerdere naasten van het koppel die de relatie bevestigen. Zij wijst erop dat zij eveneens meerdere documenten voorlegt die wijzen op een gemeenschappelijk leven met mevrouw C.L. sedert juli 2018, zijnde een attest dat vaststelt dat de verzoekende partij en haar partner zich hebben aangeboden bij de diensten om hun samenwoonst aan te geven, een factuur van Partenamut alsook vignetten van de mutualiteiten met haar nieuw adres, meerdere bevestigingen van inschrijving op de diensten verhuis van Bpost op haar nieuw adres, betreffende de periode 15 oktober 2018 tot 28 juli 2019 en een foto van hen samen. Zij meent dan ook dat deze informatie het bestaan van een gezinsleven tussen haar en haar partner attesteert. De verzoekende partij betoogt dat deze elementen niet in overweging werden genomen door de verwerende partij die meent dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is wat betreft het gezinsleven.

Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de verwerende partij zich baseert op haar verklaringen tijdens het gehoor door de politie op 24 mei 2019 volgens dewelke zij geen familie zou hebben in België. Zij meent dat het onbetwistbaar gaat om een fout in de interpretatie van haar verklaringen. Deze fout kan volgens de verzoekende partij blijken uit de voorgaande informatie maar ook uit het verloop van de feiten op het commissariaat van de politie. Zij betoogt dat zij tot twee maal toe heeft gevraagd aan de aanwezige agenten om mevrouw C.L. te contacteren, vooreerst om haar te verwittigen van de arrestatie en om haar te verwittigen dat zij niet terugkeert en dat mevrouw C.L. om 15u30 een oproep kreeg van de politie om haar te verwittigen over de arrestatie. Zij vervolgt dat verder op de avond, om 23u40, zij gewekt werd door twee agenten die haar vragen stelden. Zij wijst erop dat een agent zich engageerde om haar vriendin te verwittigen dat zij de nacht daar ging doorbrengen maar dat mevrouw C.L. geen oproep ontvangen heeft, dat haar partner zich de volgende dag aangeboden heeft op het commissariaat, zodoende dat de agenten op de hoogte waren van haar relatie met mevrouw C.L. Door te stellen dat de verzoekende partij geen familie heeft in België, heeft de verwerende partij volgens de verzoekende partij onbetwistbaar de zorgvuldigheidsplicht geschonden. Zij meent dat, rekening houdend met het uur waarop zij gehoord werd, de omstandigheden van het gehoor en het lacunair karakter van de antwoorden op de gestelde vragen, de verwerende partij de zorgvuldigheid aan de dag had moeten leggen om verduidelijkingen te vragen aan de politiediensten, teneinde een beslissing te nemen met volledige kennis van zaken. Zij stelt dat in de veronderstelling dat de verwerende partij deze elementen in aanmerking heeft genomen, *quod non*, het haar in ieder geval toekwam de redenen uiteen te zetten waarom deze elementen geen hindernis vormen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

In de uiteenzetting van het tweede middel betoogt de verzoekende partij dat uit haar verklaringen en die van haar partner blijkt dat zij gehoord werd in slechte omstandigheden, dat zij gewekt werd even voor middernacht door politieagenten die enkele vragen hebben gesteld met betrekking tot haar verblijf en haar familie. Zij wijst erop dat zij, deelnemend aan de ramadan, de ganse dag niet gedronken of gegeten had, dat deze omstandigheden duidelijk haar staat en onderscheidingsvermogen hebben beïnvloed op het ogenblik van het antwoorden op de vragen van de agenten. Zij verduidelijkt dat zij betreffende de vraag of zij familie heeft in België, begrepen had dat het enkel om haar oorspronkelijke familie ging en dat niet gesproken werd over haar amoureuze relatie met mevrouw C.L. De verzoekende partij verduidelijkt dat het ging om gesloten vragen en dat haar geen vraag gesteld werd betreffende haar amoureuze leven of haar samenwoonst. Zij wijst erop dat indien zij ondervraagd was geweest in betere omstandigheden, zij het voordeel had gehad van meer tijd om zich voor te bereiden, zij op voorhand op de hoogte was gebracht van het belang van haar verklaringen en de risico's die zij liep en wat het begrip 'familie' inhoudt, in voorkomend geval met bijstand van een advocaat, er geen twijfel

mogelijk is dat zij gesproken zou hebben over haar relatie. Zij meent dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken en het verloop van de feiten op het commissariaat van de politie blijkt dat zij zeer geëngageerd is in haar relatie en dat deze relatie een gezinsleven vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het gezinsleven wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 24.05.2019 door de politiezone van Auderghem en verklaart geen familie in België te hebben. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 31/08/2009 verblijfsrecht verwierf op basis van gezinshereniging met zijn partner, de legaal in het Rijk verblijvende EU-burger mevrouw O.V.A.R. (...) (geboren op 09/03/1984 van Portugese nationaliteit). Op 20/06/2014 trok DVZ betrokkene verblijfsrecht weer in daar betrokkene niet meer samenwoonde met mevrouw O.V. (...), die teruggekeerd was naar haar land van herkomst.

(...)

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 24.05.2019 door de politiezone van Auderghem en verklaart geen familie in België te hebben.

Artikel 8 EVRM, dat geen verblijfsrecht inhoudt, omdat de Staat verblijf mag regelen, beschermt het familie- en gezinsleven van betrokkene. Het bestuur erkent dat betrokkene al enige tijd in België verbleef. Betrokkene toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 EVRM. Bezwaarlijk kan het gezinsleven dienvolgens, door een overheidsinterventie, worden verstoord.

Wat het gezinsleven betreft, is artikel 8 EVRM dus niet van toepassing.

(...)

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord op 24 mei 2019 door een politieagent en dat de verklaringen werden afgelegd in de Franse taal alsook dat de vragen opgesteld zijn in het Frans en in het Engels. Uit de stukken van het administratief dossier – onder meer uit het gehoor dat plaatsvond op 27 mei 2019 – blijkt overigens dat de verzoekende partij de Franse taal voldoende spreekt. Dit wordt ook door de verzoekende partij niet betwist. Uit het gehoor blijkt dat de ondervrager de verzoekende partij vroeg waarom zij in België is, waarop zij antwoordde dat dit voor haar werk was, alsook waarom zij niet teruggekeerd is naar haar land van herkomst of waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, waarop zij antwoordde ‘om verder te werken’. Ten slotte blijkt uit het gehoor dat de expliciete vraag werd gesteld of de verzoekende partij een partner heeft in België waarmee zij een duurzame relatie heeft of kinderen heeft in België, waarop de verzoekende partij ontkennend antwoordde. Op geen van de drie vragen heeft de verzoekende partij aldus aangegeven dat zij in België een relatie heeft met mevrouw C.L. De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij, op grond van de informatie die zij had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde geen familie in België te hebben, dat zij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonde en dat het gezinsleven dan ook bezwaarlijk wordt verstoord door een overheidsinmenging.

Hoewel de verzoekende partij op 27 mei 2019 tijdens een gehoor kenbaar maakt dat zij een relatie heeft met mevrouw K.L. – waarbij nog dient vastgesteld te worden dat het vreemd voorkomt dat de verzoekende partij een andere voornaam opgeeft van haar partner, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar verweernota en ter terechtzitting en waarbij geen verdere verklaringen worden gegeven ter terechtzitting door de verzoekende partij – alsook in onderhavig verzoekschrift feiten opsomt en stukken voegt waaruit een band/relatie met mevrouw C.L. zou dienen te blijken, kan de Raad enkel vaststellen dat deze informatie de verwerende partij niet kenbaar was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat het haar niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De Raad wijst er op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

Waar de verzoekende partij meent dat er een fout geslopen is in de interpretatie van haar verklaringen, dat dit blijkt uit de informatie die zij weergeeft in haar verzoekschrift en de stukken die zij bijvoegt betreffende haar relatie met mevrouw C.L., ziet de Raad niet in op welke wijze het louter ontkennend antwoord op de vraag of zij een duurzame relatie heeft in België, foutief geïnterpreteerd werd. Het na de bestreden beslissing aanhalen van tegenstrijdige informatie in een later gehoor en ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift, kan er bezwaarlijk toe leiden dat een andere interpretatie kan gegeven worden aan het louter ontkennend antwoord gegeven op het ogenblik van het eerste gehoor. Waar zij meent dat de fout in haar verklaringen blijkt uit het verloop van de feiten op het commissariaat van de politie, waarbij zij erop wijst dat zij gevraagd heeft mevrouw C.L. te contacteren en haar partner, mevrouw C.L. zich de volgende dag heeft aangeboden op het commissariaat, beperkt zij zich tot loutere beweringen. Haar beweringen en de verklaring van haar partner, die zij voegt bij haar verzoekschrift, worden niet ondersteund door objectieve bewijsstukken in het administratief dossier. Ook laat de verzoekende partij zelf na om objectieve bewijsstukken te voegen bij haar verzoekschrift waaruit zou blijken dat de agenten wel degelijk op de hoogte waren van het bestaan van een duurzame relatie met mevrouw C.L. Bovendien herhaalt de Raad dat dit alles moeilijk in overeenstemming te brengen is met het duidelijke ontkennend antwoord dat de verzoekende partij heeft gegeven op de uitdrukkelijke vraag of zij in België een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft. Hierbij kan er ook nog op gewezen worden dat uit het gehoor van 24 mei 2019 – dat zich in het administratief dossier bevindt – blijkt dat de vragenlijst werd opgesteld in het Frans, dat de verzoekende partij haar verklaringen heeft afgelegd in het Frans en dat zij het gehoor heeft ondertekend. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de Franse taal spreekt en dat zij dit ook niet betwist, noch ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift, noch ter terechtzitting.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij gehoord werd in slechte omstandigheden, wijst de Raad erop dat uit het gehoor geenszins blijkt dat de omstandigheden, het nachtelijke uur van het gehoor of het deelnemen aan de ramadan, geleid hebben tot een staat bij de verzoekende partij waarin zij niet of niet meer in de mogelijkheid verkeerde om correct en volledig op de vragen te antwoorden. Immers blijkt dat zij de overige vragen wel duidelijk heeft begrepen en correct heeft beantwoord, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De Raad herhaalt dat uit het gehoor van 24 mei 2019 blijkt dat de vragenlijst werd opgesteld in het Frans, dat de verzoekende partij haar verklaringen heeft afgelegd in het Frans en dat zij het gehoor heeft ondertekend en de verzoekende partij niet betwist dat zij de Franse taal machtig is. Door de ondertekening van het document heeft de verzoekende partij zich akkoord verklaard met haar verklaringen, waarvan zij niet betwist dat zij de mogelijkheid had bij ondertekening deze na te lezen.

Daarnaast stelt de Raad ook vast dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij betreffende de vraag of zij familie heeft in België, begrepen had dat het enkel om haar oorspronkelijke familie ging en dat niet gesproken werd over haar amoureuze relatie met mevrouw C.L., nu uit het gehoor van 24 mei 2019, dat bestaat uit een vragenlijst, duidelijk blijkt dat bij punt 7 wordt gevraagd, niet of de verzoekende partij 'familie' heeft in België, doch wel uitdrukkelijk of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft in België. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat haar geen vraag werd gesteld over haar amoureuze leven of samenwoning of dat indien zij op voorhand op de hoogte was gebracht van het belang van haar verklaringen en de risico's die zij liep en wat het begrip 'familie' inhoudt, in voorkomend geval met bijstand van een advocaat, er geen twijfel mogelijk is dat zij gesproken zou hebben over haar relatie. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat zij slecht zou behandeld zijn, dat zij niet in staat was de vragen te beantwoorden, gelet op het feit dat zij de andere vragen wel kon beantwoorden, of dat de vragen onduidelijk waren, zodat zij niet aannemelijk maakt dat indien zij ondervraagd was geweest in betere omstandigheden, zij het voordeel had gehad van meer tijd om zich voor te bereiden, zij op voorhand op de hoogte was gebracht van het belang van haar verklaringen en de risico's die zij liep en wat het begrip 'familie' inhoudt, in voorkomend geval met bijstand van een advocaat, er geen twijfel mogelijk is dat zij gesproken zou hebben over haar relatie. De verzoekende partij toont voorts ook geenszins aan waarom het feit dat het gaat om gesloten vragen, gelet op de duidelijkheid van de vragen, een invloed heeft gehad op het beantwoorden van de vragen. Waar de verzoekende partij nog wijst op het lacunair karakter van de door haar gegeven antwoorden op de gestelde vragen, stelt de Raad op het eerste zicht vast dat op alle vragen een pertinent en, zij het kort, volledig antwoord werd gegeven. Het feit dat de gegeven antwoorden kort zijn, leidt er niet *ipso facto* toe dat door de verwerende partij kon vastgesteld worden dat de antwoorden lacunes vertonen.

De verzoekende partij maakt gelet op voorgaande vaststellingen op het eerste zicht dan ook geenszins aannemelijk dat, rekening houdend met het uur waarop zij gehoord werd, de omstandigheden van het

gehoor en het lacunair karakter van de antwoorden op de gestelde vragen, de verwerende partij de zorgvuldigheid aan de dag had moeten leggen om verduidelijkingen te vragen aan de politiediensten, teneinde een beslissing te nemen met volledige kennis van zaken.

Gelet aldus op het feit dat de verwerende partij op het ogenblik van de bestreden beslissing op het eerste zicht geenszins op de hoogte was van het bestaan van een duurzame relatie met mevrouw C.L., kon de verwerende partij met dit element geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat het de verwerende partij toekwam uiteen te zetten waarom deze elementen geen hindernis vormen om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Immers nu er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen gezinsleven bleek, diende de gemachtigde geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is.

De verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste zicht geenszins aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van haar relatie met mevrouw C.L. De verwerende partij kon dan ook op het eerste zicht correct vaststellen dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is wat betreft het gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dus niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskennis van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het bestaan van een gezinsleven. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met het gezinsleven of hieromtrent (uitgebreider) had moeten motiveren.

Wat betreft de overige elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet toont de verzoekende partij op het eerste zicht niet aan dat deze *in casu* van toepassing zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins concrete hinderpalen aantoonde voor het leiden van een gezinsleven elders, zo er sprake zou zijn van een gezinsleven. Het loutere feit dat haar partner de Belgische nationaliteit heeft en in België woont toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar partner in het land van herkomst te verblijven en zij maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar partner kan samenleven. Het is inherent aan grensoverschrijdende relaties dat één van de partners de verankering in het land van herkomst of het land waar zij legaal verblijft, verliest. De bestreden beslissing verhindert de partner van de verzoekende partij ook niet om de verzoekende partij te bezoeken in haar land van herkomst en veelvuldig contact te blijven houden, gelet op de moderne communicatiemiddelen, tijdens de scheiding en met haar de banden verder te onderhouden.

De verzoekende partij maakt daarom in het licht van deze gegevens *prima facie* niet aannemelijk dat er in het licht van artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting rust op de Belgische staat.

3.2.5.2. Betreffende het privéleven

De verzoekende partij betoogt dat betreffende haar privéleven, de verwerende partij erkent dat zij al enige tijd in België verbleef, doch oordeelt dat zij haar privéleven weer kan opnemen in haar land van herkomst waar zij het merendeel van haar leven heeft verbleven, mede door ervaringen in België opgedaan, waardoor de bestreden beslissing geen wederrechtelijke inmenging veroorzaakt in haar privéleven en de toepassing van de verblijfsregelgeving primeert op haar privaat belang. De verzoekende partij meent dat deze motivering niet afdoende is en artikel 8 van het EVRM schendt. Zij betoogt dat zij sedert meer dan tien jaar in België verblijft, dat zij in 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart op grond van haar relatie met haar ex-echtgenote, dat zij van 2009 tot 2013 legaal op het grondgebied verbleef, dat zij vervolgens gedurende twee en een half jaar vastgehouden werd in Italië vooraleer terug te keren naar België, alwaar zij een aanvraag heeft ingediend tot herinschrijving in mei 2016 en dat zij sindsdien ononderbroken in België verblijft. Zij wijst erop dat in het schrijven van 16 januari 2017 haar advocaat verschillende elementen heeft ingeroepen die het hebben van een privéleven in België aantonen. Zij wijst erop dat zij voor haar arrestatie, hoofd was van een maatschappij die zij afkocht in 2013, dat zij bij haar terugkeer naar België, nog in het bezit van haar verblijfstitel, haar professionele activiteiten heeft hernomen. Zij wijst erop dat zij verschillende documenten heeft gevoegd bij het schrijven van haar advocaat, dat deze documenten zich in het administratief dossier bevinden. Zij wijst er ook op dat zij de banden met haar naasten in België terug heeft aangehaald en nog altijd kan bogen op het voor haar vertrek opgebouwd sociaal en professioneel netwerk. Zij wijst erop dat zij, omwille van een bevel om het grondgebied te verlaten, haar professionele activiteiten niet heeft kunnen voortzetten, dat zij desalniettemin een vorming heeft gevolgd wat getuigt van haar grote motivatie. Zij meent dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze elementen van haar privéleven die zich in het administratief dossier bevinden, dat enkel wordt gemotiveerd over haar lang verblijf in België maar geenszins haar professionele activiteit wordt vermeld. Zij meent dat de belangenafweging zich des te meer opdroeg daar de sociale en professionele banden gevormd werden door haar met haar naasten en daar de ontwikkeling van de duurzame banden in België deels geschiedden gedurende legaal verblijf. Zij wijst erop dat het privéleven ook de professionele activiteiten bevat. Zij meent dat in de veronderstelling dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen, *quod non*, het haar in ieder geval toekwam de redenen te vermelden waarom deze geen hinderpaal vormen voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de "*gevestigde vreemdelingen*" ("*immigrés établis*") en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). De weigering tot verlenging van een verblijfsmachtiging en de uitzetting van een langdurige verblijvende of gevestigde vreemdeling vormen dan ook een inmenging in zijn recht op eerbiediging van het privéleven (EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic v. Zwitserland, par. 46-49; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 46).

De Raad stelt vast dat het hebben van een privéleven in de bestreden beslissing niet wordt betwist, evenmin als het feit dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privéleven van de verzoekende partij. Het betoog van de verzoekende partij dat er voornamelijk uit bestaat aan te tonen

dat zij wel degelijk kan bogen op een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België is dan ook niet dienstig. Het feit dat de verwerende partij niet expliciet vermeldt dat de verzoekende partij behalve het langdurig verblijf in België kan bogen op sociale en professionele banden en hier gewerkt heeft en een opleiding heeft gevolgd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij geenszins betwist dat de verzoekende partij kan bogen op een privéleven in België en de bestreden beslissing hierop een inmenging vormt.

In zulk een geval dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De noodzaak van de inmenging impliceert dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Het bestuur beschikt in deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privéleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangen-afweging doorvoeren. (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt niet dat de verzoekende partij betwist dat de inmenging bij wet voorzien is en geïnspireerd is door een legitiem doel zoals vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, noch dat de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel. Zij is enkel van mening dat de verwerende partij niet is overgegaan tot een belangenafweging, daar niet wordt vermeld waarom de elementen van haar privéleven, bestaande uit de sociale en professionele banden, gedeeltelijk opgebouwd tijdens legaal verblijf, geen hinderpaal vormen voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging in het licht van het privéleven van de verzoekende partij heeft doorgevoerd en dit als volgt:

"Het bestuur erkent dat betrokkene al enige tijd in België verbleef. (...)

Geen andere buitengewone relaties, die de gebruikelijke banden overstijgen, worden aangetoond. Van betrokkene mag verwacht worden dat hij in het land van herkomst, waar zij het merendeel van haar leven verbleven heeft, zijn privéleven, mede door ervaringen in België opgedaan, kan heropnemen. Gelet op wat vooraf gaat, houdt onderhavige beslissing aldus geen wederrechtelijke inmenging in zijn privéleven in. De toepassing van de verblijfsregelgeving (migratiecontrole) primeert op zijn privaat belang in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen."

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk waarom de elementen van haar privéleven, bestaande uit de sociale en professionele banden, gedeeltelijk opgebouwd tijdens legaal verblijf, geen hinderpaal vormen voor het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, met name omdat deze geen buitengewone relaties vormen die de gebruikelijke banden overstijgen alsook dat kan verwacht worden dat de verzoekende partij in haar land van herkomst, waar zij het merendeel van haar leven heeft verbleven, haar privéleven, mede door ervaringen in België opgedaan, kan heropnemen.

De beoordeling of er *in casu* sprake is van een privéleven dat onder artikel 8 EVRM aanleiding kan geven tot een positieve of negatieve verplichting in hoofde van de Belgische staat, komt aan de verwerende partij toe. Voormelde beoordeling vereist conform de rechtspraak van het EHRM dat wordt nagegaan of er omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de verzoekende partij voor het uitoefenen van haar privéleven gebonden is aan België, omdat de banden aangegaan met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De voormelde in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging in het kader van het niet-betwiste privéleven van de verzoekende partij, is dan ook conform de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM. Immers wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij geen andere buitengewone relaties, die de gebruikelijke banden overstijgen, aantoonst alsook dat van de verzoekende partij kan verwacht worden dat zij in haar land van herkomst, waar zij het merendeel van haar leven verbleven heeft, haar privéleven, mede door ervaringen in België opgedaan, kan heropnemen.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven niet correct of kennelijk onredelijk zouden zijn of niet conform artikel 8 van het EVRM, noch dat met bepaalde relevante elementen waarvan de verwerende partij op de hoogte was geen rekening werd gehouden. Door het louter wijzen op vroegere professionele activiteiten, de redenen van stopzetting, het volgen van een vorming en de sociale banden in België – elementen waarvan de verwerende partij trouwens op de hoogte was ingevolge de aanvraag tot herinschrijving – toont de verzoekende partij op het eerste zicht geenszins aan dat er sprake is van buitengewone relaties die de gebruikelijke banden die ontstaan door een langdurig verblijf in België overstijgen. Immers kan het werken en aanknopen van sociale relaties tijdens een langdurig verblijf in België bezwaarlijk beschouwd worden als buitengewoon. Evenmin toont de verzoekende partij aan door het louter wijzen op het langdurig verblijf in België, waarvan een deel in legaal verblijf, en op de professionele en sociale banden in België, dat het voor haar niet mogelijk is om in haar land van herkomst haar privéleven opnieuw op te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM in zoverre deze bepaling het recht op een privéleven omvat, wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde relevante elementen die betrekking hebben op het recht op een privéleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM niet in overweging heeft genomen en hierover niet heeft gemotiveerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling van het privéleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat deze beoordeling op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

3.2.6. De verzoekende partij betoogt dat het recht om gehoord te worden voortvloeit uit het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dat artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) het recht garandeert om gehoord te worden.

3.2.6.1. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. *Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*
4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."*

Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, behelst het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31). De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Een bevel om het grondgebied te verlaten, kan verder worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

3.2.6.2. In de uiteenzetting van het tweede middel betoogt de verzoekende partij dat zij niet geldig gehoord werd en dat uit haar verklaringen en die van haar partner blijkt dat zij gehoord werd in slechte omstandigheden, dat zij gewekt werd even voor middernacht door politieagenten die enkele vragen

hebben gesteld met betrekking tot haar verblijf en haar familie. Zij wijst erop dat zij, deelnemend aan de ramadan, de ganse dag niet gedronken of gegeten had, dat deze omstandigheden duidelijk haar staat en onderscheidingsvermogen hebben beïnvloed op het ogenblik van het antwoorden op de vragen van de agenten. Zij verduidelijkt dat zij betreffende de vraag of zij familie heeft in België, begrepen had dat het enkel om haar oorspronkelijke familie ging en dat niet gesproken werd over haar amoureuze relatie met mevrouw C.L. De verzoekende partij verduidelijkt dat het ging om gesloten vragen en dat haar geen vraag gesteld werd betreffende haar amoureuze leven of haar samenwoonst. Zij wijst erop dat indien zij ondervraagd was geweest in betere omstandigheden, zij het voordeel had gehad van meer tijd om zich voor te bereiden, zij op voorhand op de hoogte was gebracht van het belang van haar verklaringen en de risico's die zij liep en wat het begrip 'familie' inhoudt, in voorkomend geval met bijstand van een advocaat, er geen twijfel mogelijk is dat zij gesproken zou hebben over haar relatie. Zij meent dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stukken en het verloop van de feiten op het commissariaat van de politie blijkt dat zij zeer geëngageerd is in haar relatie en dat deze relatie een gezinsleven vormt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord op 24 mei 2019 door een politieagent, wat door de verzoekende partij niet wordt betwist, en dat de verklaringen werden afgelegd in de Franse taal alsook dat de vragen opgesteld zijn in het Frans en in het Engels. Uit de stukken van het administratief dossier – onder meer uit het gehoor dat plaatsvond op 27 mei 2019 – blijkt overigens dat de verzoekende partij de Franse taal voldoende spreekt. Dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist. Uit het gehoor blijkt dat de ondervrager de verzoekende partij vroeg waarom zij in België is, waarop zij antwoordde dat dit voor haar werk was, alsook waarom zij niet teruggekeerd is naar haar land van herkomst of waarom zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, waarop zij antwoordde 'om verder te werken'. Ten slotte blijkt uit het gehoor dat de expliciete vraag werd gesteld of de verzoekende partij een partner heeft in België waarmee zij een duurzame relatie heeft of kinderen heeft in België, waarop de verzoekende partij ontkennend antwoordde. Op geen van de drie vragen heeft de verzoekende partij aldus aangegeven dat zij in België een relatie heeft met mevrouw C.L. De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij, op grond van de informatie die zij had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, niet op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij verklaarde geen familie in België te hebben, dat zij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonde en dat het gezinsleven dan ook bezwaarlijk wordt verstoord door een overheidsinmenging.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij gehoord werd in slechte omstandigheden, wijst de Raad erop dat uit het gehoor geenszins blijkt dat de omstandigheden, het nachtelijke uur van het gehoor of het deelnemen aan de ramadan, geleid heeft tot een staat bij de verzoekende partij waarin zij niet of niet meer in de mogelijkheid verkeerde om correct en volledig op de vragen te antwoorden. Immers blijkt dat zij de overige vragen wel duidelijk heeft begrepen en correct heeft beantwoord, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De Raad herhaalt dat uit het gehoor van 24 mei 2019 blijkt dat de vragenlijst werd opgesteld in het Frans, dat de verzoekende partij haar verklaringen heeft afgelegd in het Frans en dat zij het gehoor heeft ondertekend en de verzoekende partij niet betwist dat zij de Franse taal machtig is. Door de ondertekening van het document heeft de verzoekende partij zich akkoord verklaard met haar verklaringen, waarvan zij niet betwist dat zij de mogelijkheid had bij ondertekening deze na te lezen.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden dat zij betreffende de vraag of zij familie heeft in België, begrepen had dat het enkel om haar oorspronkelijke familie ging en dat niet gesproken werd over haar amoureuze relatie met mevrouw C.L., nu uit het gehoor van 24 mei 2019, dat bestaat uit een vragenlijst, duidelijk blijkt dat bij punt 7 wordt gevraagd, niet of de verzoekende partij 'familie' heeft in België, doch wel uitdrukkelijk of zij een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft in België. Zij kan dan ook niet dienstig betogen dat haar geen vraag werd gesteld over haar amoureuze leven of samenwoonst of dat indien zij op voorhand op de hoogte was gebracht van het belang van haar verklaringen en de risico's die zij liep en wat het begrip 'familie' inhoudt, in voorkomend geval met bijstand van een advocaat, er geen twijfel mogelijk is dat zij gesproken zou hebben over haar relatie. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht geenszins aannemelijk dat zij slecht zou behandeld zijn, dat zij niet in staat was de vragen te beantwoorden, gelet op het feit dat zij de andere vragen wel kon beantwoorden, of dat de vragen onduidelijk waren, zodat zij niet aannemelijk maakt dat indien zij ondervraagd was geweest in betere omstandigheden, zij het voordeel had gehad van meer tijd om zich voor te bereiden, zij op voorhand op de hoogte was gebracht van het belang van haar verklaringen en de risico's die zij liep en wat het begrip 'familie' inhoudt, in voorkomend geval met

bijstand van een advocaat, er geen twijfel mogelijk is dat zij gesproken zou hebben over haar relatie. De verzoekende partij toont voorts ook geenszins aan waarom het feit dat het gaat om gesloten vragen, gelet op de duidelijkheid van de vragen, een invloed heeft gehad op het beantwoorden van de vragen. Waar de verzoekende partij nog wijst op het lacunair karakter van de door haar gegeven antwoorden op de gestelde vragen, stelt de Raad op het eerste zicht vast dat op alle vragen een pertinent en, zij het kort, volledig antwoord werd gegeven. Het feit dat de gegeven antwoorden kort zijn, leidt er niet *ipso facto* toe dat door de verwerende partij kon vastgesteld worden dat de antwoorden lacunes vertonen.

De verzoekende partij maakt gelet op voorgaande vaststellingen op het eerste zicht dan ook geenszins aannemelijk dat, rekening houdend met het uur waarop zij gehoord werd, de omstandigheden van het gehoor en het lacunair karakter van de antwoorden op de gestelde vragen, de verwerende partij de zorgvuldigheid aan de dag had moeten leggen om verduidelijken te vragen aan de politiediensten, teneinde een beslissing te nemen met volledige kennis van zaken.

De verzoekende partij maakt dan ook op het eerste zicht niet aannemelijk dat zij niet geldig of niet afdoende werd gehoord of niet in de mogelijkheid werd gesteld om bepaalde elementen kenbaar te maken.

3.2.6.3. Voorts betoogt de verzoekende partij dat zelfs indien zij de mogelijkheid had gehad aan te tonen dat haar situatie van die aard was om haar verblijf in België te regulariseren in het kader van een aanvraag tot herinschrijving, niet kan aangevoerd worden dat deze procedure haar de mogelijkheid heeft gegeven om op een nuttige en effectieve wijze haar standpunt te kennen te geven voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij verduidelijkt dat de omstandigheden van herinschrijving niet dezelfde zijn als deze die zich tegen een gedwongen verwijdering van het grondgebied verzetten, des te meer daar haar situatie sterk gewijzigd is sinds twee jaar en zij haar dossier niet kon actualiseren daar zij in afwachting was van de uitspraak van de Raad inzake het beroep tegen de beslissing tot herinschrijving. Zij meent dan ook dat zij de pertinente elementen met betrekking tot haar privé – en familielevens niet kenbaar heeft kunnen maken. De verzoekende partij meent dat deze elementen hadden kunnen leiden tot een andere besluitvorming, waarbij zij expliciet verwijst naar het eerste middel betreffende het bestaan van het gezins- en privéleven, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat noch in de bestreden beslissing, noch in onderhavig arrest wordt gesteld dat de verzoekende partij de mogelijkheid had aan te tonen dat haar situatie van die aard was om haar verblijf in België te regulariseren in het kader van een aanvraag tot herinschrijving. De Raad herhaalt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in het kader van het nemen van de bestreden beslissing, daags voordien, gehoord werd betreffende de elementen die zouden kunnen verhinderen dat de bestreden beslissing zou worden genomen. In het kader van dit gehoor heeft de verzoekende partij aangegeven dat zij in België is om te werken en dit werk wil voortzetten alsook dat zij geen duurzame relatie heeft evenmin als kinderen op het Belgische grondgebied. In het kader van voormeld gehoor had de verzoekende partij afdoende de mogelijkheid om de pertinente elementen met betrekking tot haar privé – en familielevens kenbaar te maken.

Betreffende het gezinsleven herhaalt de Raad dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid heeft gehad om de aanwezigheid van een partner met wie zij een duurzame relatie had op het Belgische grondgebied kenbaar te maken, doch nagelaten heeft dit te doen. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij dit element niet kenbaar heeft kunnen maken, terwijl dit element had kunnen leiden tot een andere besluitvorming. Evenmin kan zij dienstig voorhouden dat het bestaan van een gezinsleven bleek, doch dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden.

Betreffende het privéleven stelt de Raad vast dat de verwerende partij het bestaan van het privéleven niet betwist, evenmin als het feit dat de bestreden beslissing een inmenging vormt op het privéleven van de verzoekende partij in België. Uit de stukken van het administratief dossier en uit het gehoor van 24 mei 2019 blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het lang verblijf in België van de verzoekende partij en haar professioneel leven, doch oordeelde dat de aangehaalde relaties niet buitengewoon zijn en van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij in het land van herkomst, waar zij het merendeel van haar leven heeft verbleven, haar privéleven, mede door de ervaringen in België opgedaan, kan heropnemen. De verzoekende partij toont niet aan dat indien zij gehoord zou zijn geweest in betere omstandigheden, zij het voordeel had gehad van meer tijd om zich voor te bereiden, zij op voorhand op de hoogte was gebracht van het belang van haar verklaringen en de risico's die zij liep, in voorkomend geval met bijstand van een advocaat, zij nog andere elementen betreffende haar

privéleven had kunnen aanbrengen die zouden geleid hebben tot een ander oordeel betreffende de vraag of de inmenging in haar privéleven al dan niet gerechtvaardigd is. Zij toont niet aan dat zij elementen had kunnen aanbrengen die erop wijzen dat haar in België opgebouwde relaties de gebruikelijke banden die voortvloeien uit langdurig verblijf overstijgen of dat er voor haar hinderpalen bestaan om het privéleven in het land van herkomst opnieuw op te nemen.

In dit verband wijst de Raad er op dat uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelijke ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08- C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, zoals *in casu*, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Uit het feit dat de verwerende partij zelf niet overging tot het horen van de verzoekende partij alvorens de bestreden beslissing te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij op het eerste zicht een schending van het hoorrecht, van artikel 41 van het Handvest en van de rechten van verdediging niet aannemelijk.

3.2.7. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde voor het nemen van de bestreden beslissing relevante elementen niet overweging heeft genomen en hierover niet heeft gemotiveerd.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen of dat zij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplecht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van een gebrek aan adequate motivering of van een manifeste beoordelingsfout.

3.2.8. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.9. Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij de schending van de door haar in haar middelen aangehaalde bepalingen en beginselen *prima facie* niet aan.

3.2.10. De middelen zijn niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER